

HAYDI

Ocak-Şubat 2024
23. Sayı
Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

İÇİNDEKİLER

Önsöz

3 Levni Hakan Şahin

Öykü

5 Zeynep Kıymacı - Beyefendi

12 Levni Hakan Şahin - Süper Fit Zeytinburnu

19 Deniz Dursun - Hakkıdır

24 Özden Selim Karadana - Aynı Masada

33 Özge Öztürk - Kapı

38 Tuğba Nur Gökdemir - İsimsizler Mezarlığı

46 Günsu Özkarar - Sesime Ses Verir Misin?

HAYDİ

Şiir

- 4 Çağdaş Ekin Şişman - Artık
11 Sevda Deniz Karali - Bu Kadar
18 Serhat Keleş - Fırtınada Sarılmak
23 Defne Kar - Sinema
32 Aycan Aluçlu - Yenilgi
37 Aslı Ekici - HIZLI veya Değil
43 Enes Turan - Sarı
44 Mehmet Ali Dönmez - Bekleyiş
49 Serhat Keleş - Diğer

Fotoğraf

- 7 Sena Kuyucu - Pazar Rehaveti
28 Ayaz Yıldız - Pus
36 Tara Demircioğlu - Kartpostal
50 Aykut Akdere - Çerçeve

İllüstrasyon

- 17 Ben Bi Kozmos - The Universe Disruption
22 Ben Bi Kozmos - The Mayhem
42 Ben Bi Kozmos - The Unselfishness
45 Ben Bi Kozmos - The Jericho

ÖNSÖZ

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör

Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli

Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

HAYDİ

İki aylık kültür ve edebiyat
dergisi

Ocak-Şubat 2024

23. Sayı

Ücretsiz

Sevgili Haydi okuru,

2023 sona ererken geçtiğimiz yıllara dönüp baktım ve her yeni yıla başka bir yerde, bambaşka insanlarla girdiğimi gördüm. Belki yirmili yaşların getirisi bu. Belki de ben bir şeyleri yanlış yapıyorum, bilmiyorum. Yaşamımda varlığını devamlı sürdüren vaziyetler, kişiler, mekânlar olmaması beni huzursuz ediyor.

Öte yandan bu Haydi'yle girdiğim dördüncü yeni yıl. İki buçuk senedir Türkiye olmayan bir yerde, Türkçe olmayan bir dili konuştuğumu da göz önünde bulundurduğumda Haydi, ana dilimle özdeşleştirdiğim; parçalanmışlığı ve süreksizliği aklımı karıştıran yaşamımdaki fasilasız varlığıyla hikâyeme bir tutarlılık illüzyonu getiren ve böylece benim için bir aidiyet hâline gelmiş bir oluşum diyebilirim.

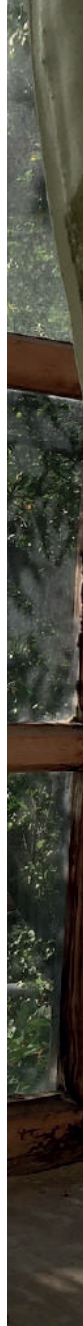
Son yıllarda ev, memleket, kimlik gibi kavramlar hakkında epey kafa patlatmak durumunda kaldım. Haydi benim evim değil belki ama Haydi çok sesli bir sokak ve ben bu sokağın bir sakiniyim. Ve istiyorum ki bu sokağın sakinleri ve ziyaretçileri daha fazla etkileşime geçebilsin. Yani demem o ki sevgili Haydi okuru, eğer varsan bir işaret gönder lütfen. Yazdığımız bir şey size bir şekilde dokunmuştur, iyi-kötü bir yorum doğurmuştur; bize mail atın, instagram'dan yazın, çok mutlu oluruz.

Sevgiler

Levni Hakan Şahin

Artık

Çağdaş Ekin Şişman

artık
affedilir mi
kimin hüznü bu yok yere
zamansız esip gürledik belki
ne belli çok görmediğimiz kendimize
aynı.
gülüşünü kır da öyle yat istihareye
yaman çarşafalara, yırtılmış balıkçı ağları
şimdi hepimizde sunturlu bir öfke
saklamalı mı kulakları
değil mi, değil mi bu toprak rengi, bu şarap, hepsi ağrı
artık
var ki çay kaynadı
belki bir ilkbahar sabahı
ötüyor bülbül m'olur karga m'olur?
var sen tut hesabı
n'olur n'olmaz tut sen pencereyi
tutulmuş suların başları
aynı.
doldu ciğerimize okyanus renkleri
değişti şarabın kokusu
ezildi dudağımızın kenarı
aç bu defteri, geç bu yolları,
kaç yaşına geldik
çocukluk peşimizi bırakmadı
durduk yere durmadı ama
kollar kırıldı,
yıllar yenildi,
sanki geçmedi sevme iştahı
artık
kimin umudu bu
affetmişsin sen onu

Beyefendi Zeynep Kıymacı

Beyefendi'nin son üç haftası beklediğinden daha farklı geçmemişti aslında. Hep aynı bildiği hava, masa gıcirtıları, kâğıt kesikleri ve kahrolası beyaz eşyalar. Parmaklarının ucunu bir kömür karasına sürmüş gibi her bir köşesinde parmak izlerini gördüğü o mobilyalar. Yürüdüğü asfaltta bile ayaklarının su buharıyla iltihap karışımı bir leke bıraktığı izlenimine kapılıyordu Beyefendi. Her zamanki gibi geçen üç hafta işte.

Fakat değişmeyen şeyler de yok değildi. Bir kere kafasındaki delik her geçen gün küçülmeye başlamıştı. Eskiden mor bir ışık sızarken bu delikten, artık maviye çalan birkaç damla süzülüyordu. Sevinsene mi üzülse mi bilemedi bu değişikliğe. O delikle yaşamaya da ne var ki alışmıştı. Sonra... Neredeyse beş kitap bitirmişti bu üç haftada. Zalim hükümdarların, cesur şövalyelerin veya methedilmeye bile toleranssız güzel kadınların olduğu tam beş kitap. Uzun uzun spor kanallarını seyretmişti. Her şey yolunda gibiydi, dediğim gibi. Bu son üç haftayı işte böyle atlatmıştı. Eh, bugüne kadar...

Üç hafta önce diş etindeki belli belirsiz sızıyı fark ettiğinde bu üç haftanın pek de iyi sonuçlanmayacağını bilmesini isterdim Beyefendi'nin. Ne var ki o umursamadı. Gacur gucur, haşırt huşurt fırçaladığı dişlerini o sabah biraz nazik temizledi o kadar. Daha sonra saçlarını

briyantın ve ince dişli bir tarakla geriye doğru taradı. Sakalsız yüzünü yalandan da olsa birkaç damla tıraş kolonyasıyla ovaladı. Uzun, kahverengi kabanını üzerine geçirdi ve evden çıktı.

Ertesi sabah uyandıığında sızı bir ip gibi tepesinden çenesine gerilmişti. Çenesini birkaç defa sağa sola oynattı. Katır kutur birkaç ses duydu ama umursamadı. Kahvaltıdan sonra bir ağrı kesici yuttu bol suyla. Kahverengi kabanını omuzlarına attı ve iş yerine doğru yol aldı.

Birkaç günü daha ağrı kesiciler, hafif darbeler ve diş fırçalamalarla geçti. Sızı hafiflemediği gibi artmıyordu da— sadece şekil değiştiriyor gibiydi. Tepesinden inen o ip çoktan kopmuştu mesela. Sadece diş etlerinin, dişlerini tükürmek gibi bir arzusu vardı. Birkaç kere ıksırdı, tıksırdı. Diliyle tek tek yokladı dişlerini. Tamdılar. Sonraki sabah diş etlerinin arzusunun kendininkine dönüştüğünü anladı. Dişler oldukları yerde sapasağlamdılar ama neden sökülseler bu sızının geçeceğini düşünüyordu ki? Köklerin çatır çutur kırıldığını duymak, sinirlerin dille ezilmiş bir yaprak siniri gibi çıktığını görmek ve dişleri bu gıcırdayan masada teker teker sektirmek... İş yerindeyken hep bunun hayalini kurdu. Eve geldiğinde de kendini oyalamak için futbol maçı izledi. Ama akli hep dişlerindeydi.

Beyefendi bu arzuya direnmek için, işte dedim ya, beş kitap okudu, bol bol futbol maçı seyretti. Kafasında küçülen delik için küçük şapkalar yaptı. Fakat daha fazla dayanması mümkün değildi. Bu sabah ne yapacağını bilir gibi uyandı. Yataktan kalktı, terliklerini bile giymeden banyoya yollandı. Lavabonun altındaki dolaptan bir alet çantası çıkardı. Sapi şeffaf kırmızı plastikle kaplanmış kerpeteni kaptı hemen. Sızının başladığı dişi bir güzel kavradı, gözlerini kapattı. Çatır çutur sesleri duydu, dişi lavaboya fırlattı. Hayret, tek damla kan akmamıştı. Tüm dişlerini söktükten sonra cımbızla sinirleri de teker teker temizledi. Ağzına bir çorap sokup koltuğa yerleşti. Hafiflemişti artık. Üç haftadır çektiği azap yarım saatte son bulmuştu. Keşke daha önce yap-saydım diye geçirdi içinden. Bu kadar

sıkıntıya hiç mahal yokmuş. Tam rahat bir nefes almış, uykuya dalacaktı ki... İp gibi gerilen o sızıyı bu sefer iki ayağının arasında hissetti. İlk ayaklarını aldı altına, üzerine oturdu. Yok. Sıra sıra üzerine bastı iki ayağının da. Bana mısın demiyor. Dişlerinden aldığı cesaretle olsa gerek, hemen alet çantasına yöneldi Beyefendi.

O gün sabahtan akşama kadar kendiyi uğraştı durdu. Kesti, biçti, yardı, çekti, söktü, kırdı. Çatır çutur, katır kurtur, patır kütür... Evin duvarlarında kömür karası parmak izleri kalmıştı ama Beyefendi'nin ahengi bozulmuştu nihayet. Bedeni, salonun dört köşesine savrulmuştu. Uzuvlardan oluşan bir kaos içinde kendini orta sehpanın üzerine koymuştu. Kendinden kalan tek şey ise zahmetli nefesleri olmuştu.

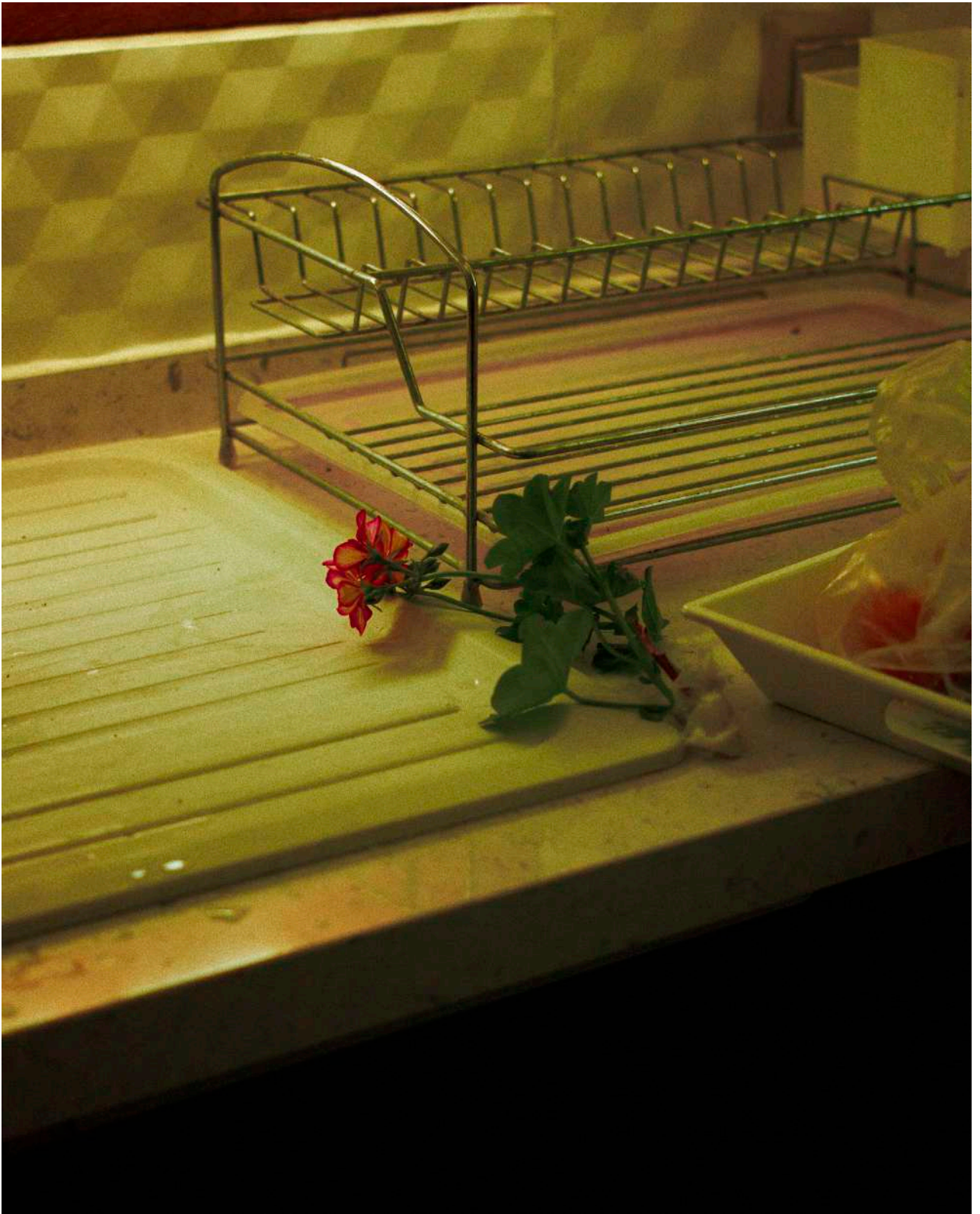
The Mole
(1922)
Ernst
Barlach

Pazar Rehaveti

Sena Kuyucu

Bu Kadar

Sevda Deniz Karalı

Beklediğim kimse gelmedi
birileri vardı aslında, birilerini gördüm yüzlerinde
renkleri bazen daha soluk
bazen bir boşluk bırakılmış gibi hikâyelerinde
hani bir parantezlik aşkları varmış da
bir türlü kapanmamış gibi
yarası

Birileri hep vardı
birileri hep olmuştur zaten
başkalarına çıkan sokaklarda yürüyen
ve ben; tire – virgül –
belki şu köşede bir paragraf başı...
Kimsenin kolları beni çok uzun sarmadı

Olsun, diyorum, belki bir gün birileri
bir noktanın ardından belki
“Kelimelerin nihayet dinlendiği satırsın sen”
Bu kadarı da şiir olmaya yetmez mi?

Süper Fit Zeytinburnu

Levni Hakan Şahin

“Kanka büyümem durdu ya.” diyor, spor salonumuzun gediklilerinden Refik. Terli vücuduna yapışmış dar tişörtünü hayli zorlanarak çıkartıyor, kaşınmaktan yara olmuş sivilcilerle dolu müşekkel sırtını aynaya dönüyor ve poz veriyor.

“Ne yicez?” diye soruyor, çoktan hazırlanmış ve çıkmak için Refik’i bekleyen ekürisi. Protein tozu, çürük yumurta ve ter kokularının, her nasılsa bunların hepsinden daha kötü kokan bir deodorantla karıştığı bu soyunma odasında daha fazla vakit geçirmek istemiyor gibi bir hâli var. Refik’in sırtını inceleme dürtümü bastırıp kendi işime odaklanıyorum. Üstümü değiştirirken gözüm, alt göbeğimin aynadaki yansımasına takılıyor. Her yer ayna dolu, insan yağlarıyla yüzleşmekten kaçamıyor burada. Bu yağlar... Bu yağlar bana ailemden yadigâr. Bir nişan gibi taşıyorum bu son kalan alt göbeği. Hepsi gitti, bir alt göbek kaldı. Yurdumun üstündetütenensonocak göbek. Refik çıkmadan bana selam veriyor. “Ne basıyon bugün?” diye soruyor. Bacak. Bugün bacak günü. Bas bas bas!

Salonumuz yerin iki kat dibinde yer alıyor. Kauçuk zemine adımınızı atar atmaz sizi koşu bantları ve bisikletler karşılıyor. Makineleri geçtikten sonra

er meydanına, serbest ağırlık bölümüne ulaşıyorsunuz. Buraya aylardır gidip geldiğiniz için neredeyse tüm simalar tanıdık. Parasını veren herkesin bir şekilde içerisinde barınabildiği, neredeyse kamusal, bir o kadar da hususi bir alan. Duvarları boydan boya aynalarla kaplı bir podyum, fabrika ya da orman. Hangisi olduğu size kalmış.

Günün ilk hareketini yapmak üzere *squat rack*’e yöneliyorum. *Squat*, öyle oturup kalkmaktan ibaret bir hareket değil. Neredeyse tüm kasların devreye girdiği, kompleks bir egzersiz. Omuzlarına vücut ağırlığının bir buçuk katını yükleyip *squat* yaparken konsantre olmak zorundasın. Dikkatin dağılırsa, zihnindeki düşüncelere kulak verirsen sakatlanırsın. İşte size zorla *mindfulness*.

Barın altına gir. Barı sıkıca kavra, ağırlığı omuzlarına al ve barla birlikte bir adım geriye at. Ayaklarını, omuz genişliğinden biraz daha geniş olacak şekilde konumlandır ve ayaklarının hafifçe dışarı doğru baktığından emin ol. Yere sağlam basmalısın. Ayak parmaklarını, yeri kavramaya çalışıyormuşcasına büz. Karnını ve poponu iyice sık. Poponun iki yanağının arasında bir bozuk para varmış ve onu düşürmemeye çalışıyormuşsun gibi düşünebilirsin. Kanatlarını aktive et. Derin bir nefesi karnına

doldur ve orada tut. Poponu geriye ver, dizlerini iki yana aç ve yavaşça çömel. Çömelirken topuklarının yerle temasını kesmemesine özen göster. Poponu mümkün olduğunca aşağıya indir. En aşağıya indiğin an, yukarı doğru patla. Başlangıç pozisyonuna geri döndüğünde poponu tekrar sık. Şimdi nefesini verebilirsin.

Ve en önemlisi, tüm bu süreç boyunca birilerinin seni izlediği delüzyonunu canlı tut. Evet, hayatını birileri seni sürekli izliyormuş gibi yaşamayı alışkanlık hâline getir. Tüm dünyayı yatak odana doldur. Mahremiyetin, önündeki en büyük engeldir artık. Pump pump pump pump!

İki set arasında dinlenirken etrafa bakınıyorum. Kondisyon bisikletinin üstünde bir çocuk... Taş çatlasın 16 yaşındadır. Suratı kıpkırmızı olmuş. Kocaman yanaklarının arasında küçücük kalmış olan burnundan nefes alamıyor: ağzı bir karış açık. Üzerindeki geniş kesim tişört, yeterince uzun değil. Bisikletin pedallarını iten bacakları inip kalktıkça, katlanmış göbeği dışarı fıskırıyor.

Kim bilir ne yaptılar da bu hâle getirdiler bu çocuğu. İnsan, evladının gözünün önünde bu hâle gelmesine nasıl müsaade eder, nasıl olur da bu gidişata bir dur demez? Bir günde mi obez oldu bu çocuk? Alçaklar!

Liseye gidiyordur bu çocuk. Yeni başlamıştır. Ciddiye alınmak istiyordur

ama peluş ayıyı andıran görüntüsü buna el vermiyordur. Okuldaki kızlarla, diğer erkeklere nazaran daha kolay yakınlaşıyordur. Çünkü kimse onu bir tehdit olarak algılamıyordur. Ona o gözle bakmıyoruz. Tatlışıskoçocuk: Yaşlıları serpilirken o yayılıyor.

Erkeksin en azından. Erkeklerin şişman olarak topluma katılma ehliyeti var. İyi görünmek kadınlara mahsus bir zaruret. Sen yapılan tüm şişman şakalarını yutup hayatına devam edebilirsin. Birkaç düşüncesiz seninle dalga geçtiğinde aldırımıyormuş gibi yapar, sonra sinirden daha fazla abanırsın yemeğe. Kantinde tost yerken utanırsın biraz. Sana bakan var mı diye etrafı kolaçan edersin. Ayıya bak hâlâ yemek yiyor utanmadan. Haha. Okul üniformasının üstüne bol bir sweatshirt giyersin. Göbeğini her daim içine çekersin. Hem başka konularda geliştirirsin kendini. Zeki olursun, çalışkan olursun. Hem obez hem aptal olunmaz, büyük günah. *Ben olsam utanırım, bu ne biçim öğrenci? / Hem dersini bilmiyor, hem de şişman herkesten.* Haha. Komik olursun. Tabii ya. Kendini iyi hissetmek için, başkalarının onayını almak için her yolu denersin. Ama olmaz. Bir türlü olmaz.

Sür bakalım çocuk şimdi bisikletini. Uğraş dur haydi hayatın boyunca. Sana zorla emanet edilmiş bu yükü sırtından atatabilirsen. Akranların yaşlarının gerektirdiği yaşantıları deneyimlerken sen burada işlemediğin

bir suçun bedelini öde. Ne güzel değil mi. Ben söyleyeyim sana ne olacağını. Yıllarını vereceksin. Geceleri açlıktan uyuyamayacaksın. Arkadaşlarınla birkaç bira içtiğin gecelerin sonunda eve dönerken bir suçluluk hissi yapışacak boğazına. Film izlerken masaya konulan cips, maç varken eve söylenen pizza, soğuk bir kış günü kahvenin yanında sipariş edilen kek gibi basit zevkler senin zihninde savaş çanları çalmasına sebep olacak. Sonra bir gün -yeterince kararlıysan eğer- tatlışıskoçocuk olmayı bırakacaksın. Dalyangibidelikanlı olacaksın. Tatlışıskoçocuk özgüvensizliğini, tazekilovermişadam kibriyle kompanse edeceksin. Her şey değişecek; kendine biçtiğin değer aynı kalacak. Ne yaparsan yap kendini aminakoyduğumayısı gibi hissedeceksin.

İdmana odaklanamıyor, çocuğu aklımdan bir türlü atamıyorum. Bir şey yapmam gerektiği inancına, gitgide daha fazla kapılıyorum. Salonun antrenörlerinden Emre'nin yanına gidip soruyorum:

"Kanka şu bisiklet süren çocuğu tanıyor musun?"

"Hangisi?" diye soruyor Emre.

"Şu ortadaki, yeşil tişörtlü." diyorum.

Emre bisikletlere doğru kaçamak bir bakış atıyor. "Şişko olan mı kanka?" diyor.

He şişko olan, rahatladın mı?

"Evet." diyorum.

"Yeni başladılar," diyor Emre, "birkaç gün önce baba-oğul kayıt yaptırıyorlar. Neden sordun?"

"Babası hangisi?" diye soruyorum.

Bir süre etrafa bakındıktan sonra, "*Lat Pulldown*'da oturan." diyor.

Bir kez daha soruyor: "Neden sordun kanka?"

Bu adam gayet fit! İyice tepem atıyor.

"Hiç kanka ya," diyorum Emre'ye dönüp. "Bir arkadaşımın kardeşine benzettim de çocuğu. Değilmiş."

Şişman çocuğun babası fit! Genç hem de. Kırklarının başında gibi duruyor. Kolundaki akıllı saati ve üstündeki iki gün önce Nike'tan takım olarak alınmış olduğu çok belli antrenman kıyafetleri, hâlinin vaktinin yerinde olduğunu gösteriyor. Şu an burada olduğuna göre, çocuğuna ayıracak zamanı da var demektir. Neden bu kadar geç kaldın ulan?

Bir süre adamı gözlemeye devam ediyorum. Çalıştığı makinenin hemen yanındaki makineye konumlanıyor, cesaret devşirmeye uğraşıyorum. Avına sinsice yaklaşan ödleğ bir vahşi hayvan gibi hissediyorum kendimi. Aramızdaki fiziksel mesafe azaldıkça daha az korkuyorum onunla yüzleşmekten. Adam setini tamamlıyor. Molada. Çocuk hâlâ bisiklet sürüyor. Tam zamanı. Kalbim küt küt atıyor. Pustuğum makineden kalkıp

adamın karşısına geçiyorum.

“Merhaba.” diyorum, en samimi tebessümümü takınarak.

“Merhaba.” diyor baba.

Çabucak lafa giriyorum, bir çırpıda söylüyorum: “Batuhan ben. Oğlunuza koçluk yapmak isterim. Para talep etmem.”

“Anlamadım?” diyor.

Aynı şeyi farklı bir şekilde söylemekten başka bir çözüm bulamıyorum.

“Oğlunuza spor ve beslenme konusunda ücretsiz yardım sağlayabilirim.” diyorum.

Baba, hayatında duyduğu en saçma sözleri duymuş gibi bakıyor suratıma. Kaşları şekilden şekle giriyor. Bir süre sonra, oldukça samimi bir şekilde soruyor: “Neden?”

“Onun durumuyla empati kurabiliyorum.” diyorum. “Ben de aynı yollardan geçtim.”

Babanın kaşları bu kez öfkeyle çatılıyor.

“Neymiş oğlumun durumu?” diyor, durumun altını iyice çiziyor.

lı-lıyorum, bir şey diyemiyorum bir süre. Baba, bir cevap beklediğini gösterir şekilde gözlerini iyice açıp bana bakıyor.

“Çocuğa destek olmak istemiştin yalnızca, kötü bir niyetim yoktu.” diyorum.

“Sağ olun beyefendi,” diyor baba. “Gerekmez!”

Nedense, bir an bisikletlerin olduğu tarafa dönüp oğluna bakıyor. Sonra

gözlerini tekrar üstüme diyor.

“Özellikle kendisinden vebalıymış gibi bahseden birinin yardımına hiç ihtiyacı olmaz

oğlumun.” diyor ve bana bir cevap hakkı tanımadan uzaklaşıyor.

Alırsın işte böyle cevabını. Ne bekliyordun ki? Teşekkür mü edecekti? Tabii ki efendim, alın çocuğumu baştan yaratın; bundan böyle kası sizin, yağı bizimdir mi diyecekti? Bu şekilde savunmaya geçmesine de gerek yoktu gerçi. Vebalı falan... İyilik yapmak istemiştin. Bir kez olsun içimden gelen bir iyilik yapma dürtüsünü bastırmamak, bir işe yaramak istemiştin. Al sana iyilik... Bu herifin çocuğunun iyiliğini düşünmediği belliydi zaten. Yallah beden olumlama çemberlerine, haydi selametle!

Mahvolan antrenmanımın ardından soyunma odasına döndüğümde, çocukla babasını dolaplarının önünde buluyorum. Bir anlık panikle kolonun arkasına saklanıyorum. Adam beni görsün istemiyorum. Geri dönüp onlar çıkana kadar oyalansam diye düşünüyorum fakat onları seyretmekten alıkoyamıyorum kendimi. Dolabımın önündeki banka oturuyorum. Beni görmüyorlar. Duştan çıkmışlar, bellerinde havluları... Yan yana duruşlarında bir şey var. Adını koyamadığım bir şey...

Çocuk, kirli olduğu beş metre öte-

den anlaşılın bir çorabı elinde tutuyor, belinin arkasında gizliyor. Adam dolabına doğru döndüğü an, çocuk çorabı onun kafasına fırlatıyor, kıkır kıkır gülüyor. Adam çorabı yerden alıyor, "Şimdi bittin sen!" diyor, teatral bir tavırla. Çocuğa doğru ilerliyor. Çocuk kıkır kıkır gülmeye devam ediyor. Kaçıyor, köşeye sıkışıyor. Adam, çorabı yavaş yavaş çocuğun suratına yaklaştırıyor. "Baba! Baba!" diye bağıyor çocuk, elleriyle yüzünü kapatmaya çalışıyor.

"Ya baba!"

"Yok öyle ya baba!"

Baba çorabı oğlanın burnunun dibine kadar sokuyor fakat değdirmenden geri çekiyor. Gözlerime inanamıyorum. Gülüyorlar. Birbirlerine kirli çorap fırlatıp gülüyorlar.

Kıyafetlerini giyerlerken baba soruyor:

"Ee, bisikleti mi daha çok sevdiğin koşu bandını mı?"

"Bisikleti." diyor oğlan.

"Ulen kereta," diyor baba. "Bisiklette oturuyorsun diye değil mi?"

Oğlan gülüyor, "Evet." diyor.

Diyalog akıcı bir şekilde devam ediyor. Basbayağı sohbet ediyorlar. Oğlan biyoloji hocasının garip huylarından bahsediyor; baba, oğlanın arkadaşlarını ismen biliyor ve onların hayatlarındaki son gelişmelere dair sorular soruyor. Sipariş ettikleri çizgi romanların geldiğini söylüyor baba. Oğlan seviniyor, son okuduğu çizgi romanın sonunda neler olduğunu müthiş bir heyecanla anlatıyor. Baba dinliyor, yalandan bile olsa "Hadi canım!" gibisinden tepkiler veriyor.

Suratımda aptal bir sırıtış, orada öylece oturmuş, gizlendiğim köşeden bu adamla çocuğunu seyrediyorum. Geçen zamanda terim kurmuş, biraz da gözlerim dolmuş. Mahremiyetim sağ olsun. Ne beni izleyen gözler düşüyor ne de etraftaki aynaları görüyorum artık.

Babayla oğlan çantalarını sırtlanmış, çıkışa yöneliyorlar.

"Ee," diyor baba. "Yarın bir idman daha atar mıyız paşam?"

"Atarız." diyor oğlan.

ben bi k zmos

THE UNIVERSE DISRUPTION

Fırtınada Sarılmak

Serhat Keleş

Göz göze gelmek,
Gülmek,
Fırtınada sarılmak,
Seni gözünden öpmek,
Beni dizinde uyutmak.

Bütün soruları sordum.
Baş kaldırmanın da,
Seni sevmenin de çözümü yok.

Yorgun gittiğim cevaplardan,
Koşarak getirdim mutlu anıları,
Sürükleyip götürmek istiyorsan,
Yağmur gibi düşersin gökten.

Bir kere sarılıp,
Bir daha doğacağımız yerde,
Beni yok etmek istiyorsan,
Kalbimin yerini en iyi sen bilirsin.

Hakkıdır

Deniz Dursun

Kalabalığı yarıp otobüse bindim. Sıradakiler tuhaf tuhaf baktılar. Arkamdan küfredenler oldu. Ama bundan kaçamazsınız. Birileri size küfredecek diye hakkınızı aramayı bırakamazsınız. Hakkı Hakkı'ya hakkını vermezse Hakkı Hakkı'dan hakkını alır. Ben Hakkı. İsmimi hiç sevmiyorum ama değiştirmeye de çalışmadım. Sevmediğimiz şeylerle yaşamayı öğrenmemiz gerekiyor. Büyük amcamın adımı. Çok takıntılı bir adammış. Evden çıkarken bütün ışıkları kapatıp bütün fişleri çektiğini yirmi beş kere kontrol edermiş. Ben de yirmi beş yaşındayım. Ellerini dokuz kere yıkarılmış. En sevdiğim futbolcunun forma numarası. Aynı zamanda doğduğum ay. Hakkı amcamla beni çok benzetirler. Bundan rahatsızım. Çok yakışıklı adamdı, derler. Teşekkür ederim. Bir süre sonra evden hiç çıkmamaya başlamış. Oturduğu yerden de kalkmaz, elini hiçbir şeye sürmez, biri ona yedirmezse yemek bile yemezmiş. Böyle böyle vücudu iflas etmiş ve ölmüş. Öldüğünde ben doğmuşum. Cenazede annemin suyu gelmiş. İyi ki o sırada dünyada değilmişim de tüm bunları görmemişim. Keşke bana hiç anlatmasalardı.

Aslında sıradaydım. Sonra otobüs doldu. Önümdekiler ayakta gitmeyi tercih etmediğinden hiçbiri binmedi. Yol

da vermediler. Ben de kalabalığı yarıp otobüse bindim. Sıraya hiç girmedim sandılar. Doğrusunu anlatmakla uğraşmadım. Bazen insanlara yanıldıklarını söylememek daha iyidir. Herkesin doğru sandığının gerçekten doğru olduğuna inanmaya hakkı var. Ben Hakkı.

En önde bir teyze oturuyordu. Yanı boştu. Ayaktaki insanlardan birinin neden oraya oturmadığını anlayamadım. O yüzden ben de oturmam. Teyze beni kolumdan tuttu. Oturmamı istedi. Sana tuttum burayı, dedi. Neden diye sormadım. Merak etmediğim soruları sormayı gereksiz bulurum. Oturdum. Ayaktakiler tuhaf tuhaf baktılar. Arkamdan küfredenler oldu. Kulağımda kulaklık var diye duymam sandılar. Ama müzik çalmıyordu. Ben hep böyle yaparım. Teyze bana baktı. Benimle konuşmak isteyebileceğini düşünüp kulaklığımı çıkardım. İnsanlara özgür hissedecekleri alanı tanımak önemlidir. Beni sevmiş ve ayakta kalmamı istememiş gibi yapsa da aslında yanına oturacak kişiyi kendi seçmek istiyordu. Niyeti buydu. Hemen anladım. Oraya her şeyin farkında olarak oturdum, ona kandığım için değil. Biri yalan söylüyor ve inanmış gibi yaparsın, bu kadar. Yalancılardan, yalanlarına inanıldığını zannetmeye ihtiyaçları vardır. Teyzeye

ihtiyacı olanı vermek hoşuma gitti. Kendimi çok güçlü hissettim. Teyze sürekli kapının önünde dikilen çocuğu dürtüyordu. "Kapının önünü çok kapatma, nasıl ineceğiz biz oradan?" deyip durdu. Çocuk yüzünü ekşitti. Rahatsız olmuştu. Niye ki? Kulaklığı vardı, çıkarmadı. Saçma. Rahatımız birazcık kaçsa hiçbir şey olmaz.

"Sen hayatında her şeyin hep en doğrusunu mu yapıyorsun?" dedim. Çocuk suratıma bön bön baktı. Üniversite öğrencisi olduğu belliydi. Okulunun sırt çantasını takmıştı.

"Belki öğretmenine hak ettiği lafi söyleyebilseydin şimdi burada suratını ekşitmene gerek kalmazdı." dedim.

"Ne diyorsun ya?" dedi.

Hiç. Sustum.

Teyzeye nereye gittiğini sordum. Daha doğrusu şöyle: "Eve mi gidiyorsunuz?" dedim. Teşvikiye'de oturduğunu söyledi. Eve gidiyormuş. Onunla konuştuğum için mutlu oldu. Bu benim fikrim. Yüzünde mimik oynamadı ama ben anladım. Otobüs Maçka'yı geçerken teyze ayaklandı. Önce hazırlandı. Eczane poşetinin ipini eline doladı. Ön kapıdan inecekti. Ona yol vermek için oturduğum yerden kalktım. Geçmedi. Sadece ayakta beklemeye devam etti.

Kalabalık, tahammülsüzlüğünün acısını bu kez de teyzeden çıkardı. Teyzenin nasıl ineceğiyle ilgili endişeleri vardı. Şoföre çok defa "Ön kapıyı açarsın emi?" diye sordu. Herkes teyzeye bakıyordu. Derin derin nefes aldılar. Tövbe estağfurullah dediklerini duydum. Teyze duymadı. Onun kulakları ağır işliyor.

Bu andan bir süre önce, otobüs henüz Maçka'ya gelmemişken, teyze bana saati sordu. 17.32 veya 17.28'di. Hatırlamıyorum. Ama o sırada doğruyu söyledim. "Akşam ezanı kaçta okunuyor?" dedi. "Bilmem," dedim, "bakalım."

– 17.52.

O gün öyleydi. Bugün kim bilir kaçtır. Her gün bir dakika geri gittiğini biliyorum. En uzun gece henüz olmadı. Ezanın sabit bir saati olmadığı doğru. Doğu'da ve Batı'da da ayrıca fark eder.

"Kaç saat var ezana?" dedi.

– Yaklaşık 20 dakika.

Durdu. Sessizlik.

"Çantanın ağzını ört." dedi.

Fermuarı açık kalmış da. Örttüm.

– Yani, kaç saat oluyor?

– Yarım saatten daha az.

Yine durdu. Sessizlik.

– Akşam namazı kaç rekat?

– Bilmem, bakalım.

– Boş ver uğraşacaksan.

Yoo, uğraşmıyorum. İnternette her şeyin cevabı var. Algıladıklarımız, düşündüklerimiz, hissettiklerimiz, onların cevabı yok. Ne zaman insan gibi hissedeceğiz? İşte bunun cevabı yok. Bu hayatla ne yapacağız? Bunun cevabı yok.

“Üçmüştü” dedim. “Üç rekât farz, son iki rekât sünnet.”

“Ne?” dedi.

“Sen ne sormuştun bana teyze?” dedim.

Durdu. Yine sessizlik.

– Akşam ezanı kaçta okunuyor.

Bunu, bir yerden okur gibi söyledi, soru sorar gibi değil. Soruyu tekrar sormuyordu. Soruma cevap veriyordu. Cümlesi bu yüzden soru işaretiyle değil, noktayla bitiyordu. Bu da tonlamasını değiştiriyordu.

Namaza yetişmeye çalıştığını anladım.

“Yetişemem herhâlde.” dedi. “Ya da... Yetişebilir miyim acaba?”

Yetişemezdi.

– Az kaldı teyze. Ama yetişemezsen sıkma canını.

– Sağlık olsun bir tanem.

– Acele etmeden, sakın sakın git.

– Oldu bir tanem.

Teyzenin ayaklandığı yer burası. Otobüs durana kadar oturmaya devam edebilirdi. Sadece risk almak istemedi. Onu çok iyi anlıyorum. Ona kızanlar oldu.

“Teyze sakın ol, durunca inersin.” dediler.

Demeseler de olurdu. Durunca inene kadar bekledim. Dengesini kaybetmemesi için kolundan bile tuttum. İncilerim dökülmedi. Benim bir konforum var mı ki teyze onu elimden almış olsun?

Teyze indi.

“Ay ortalığı karıştırdı teyze.” dediler. “Tutunacak yer de bırakmadı, elim koptu.”

Abartmadan yaşayalım.

Teyze inince aynı yere geri oturdum. Cam kenarına geçmedim. Geçmek isteyen de olmadı. İki durak sonra da ben indim. Şoföre “Ön kapıyı açarsınız di mi?” diye sordum. Sadece bir kere. Bana ters ters baktı. İndim. Yürürken teyzenin, Hakkı amcama benzediğini düşündüm. Belki de dişler dökülünce bütün çehreler aynlaşıyordur. Acaba benim dişlerim ne zaman dökülecek? Sahi, Hakkı amcamın ne zaman dökülmüş?

Gen bi kōzmos

THE MAYHEM

Sinema

Defne Kar

Sinemalar;

Herkesin aynı yöne baktığı, karanlık kutu odalar.

Rahat.. ve tasasız.. ve utanmasız.

Birbirine göz değirmeden, birlikte olunan sığınaklar.

Konuşulmayan, yalnızca dinlenen kuytular.

Ardına değil, önüne bakan yüzler. Ve kocaman açılmış gözler.

Birbirine yakın, tanışsız bedenler. Ve yan yana tanıdık tinler.

Işık hüzmesinde salınan küçük toz parçaları, ve öksürükler...

Yerli yersiz öksürmeler.

Kimi vakit, yalnız olmadığını fark etmenin getirdiği çekidüzen.

Ve bazı suskun sabırsızlıklar.

Işıkların açılışı ile görünürlüğün hoşnutsuzluğu.

Toplanma sesleri ve güle gülesiz bir veda.

AYNI MASADA

ÖZDEN SELİM KARADANA

Hâlâ bazı ortamlarda GOP'lu Rıza diyorlar, hoşuma gidiyor. GOP'tan çıkalı kaç yıl olmuş... Yedi çocuklu bir ailenin en büyük oğluyum. Babam nadir gelirdi eve. Anam her daim gebe. Babam nerede diye sorardım, "İşe gitti." derdi anam. Babam ne işi yapıyor derdim, "İş işi." derdi. Babamın mesleğini çok sonradan öğrendim. Evin her işine ben koşuyorum, ufak yaşta evin erkeği oluyorum. Okul yalan oluyor hâliyle, ilkokul terk... Babamın işler dengesiz. Bir ayı bir ayını tutmuyor. Yazın şenleniyorsa sofraya, kışın kuru ekmeğe çorba. Bir gün tutuyor beni kolumdan, oturtuyor masaya. Bilek güreşinde kaybediyor bilerek. İnce bilekli, vitaminsiz bir veldim, yaşım dokuz. "Hey maşallah. Kocaman adam oldun be Rıza. Yakışır mı koca adama aylak gezmek? Bak, ben yetemiyorum hepinize. Destek ol bana. Ama bu aileye bir kirli yeter, sen temiz iş yapıcın." diyor. Hamamcı yapıyor beni. Tuhaf adamdı babam, hiç çözümedim. Komikti ama. Anam ne kadar somurtuksa babam da bir o kadar güleçti rahmetli.

Asker arkadaşı Kasım abi, Kardıra Hamamı'nda tellakmış. Götürüyor beni, eti senin, kemiği benim. Sabah gün doğmadan uyanıyorum, Fatih otobüsüyle doğru hamama. Belirli bir işim yok, genelde temizlik, arta kalan zamanda getir-götür. Öğlenleri yemek molası. İki güne bir acılı bulgur yapıyor Kasım abi, yanına yoğurt. Alışkın da değilim. Bulgurdan önce yoğurdu bitiriyorum. Ben hıçkırıkça gülüyor millet. İnat ediyorum, bitiriyorum her seferinde. Alışıyorum sonra. Valla olsa da yesek şimdi, ondan daha iyi bir bulgur yemedim ben daha. Gece olunca ortalığı toparlıyorum, kapanış temizliği. Canım çıkıyor, tekrar otobüse, doğru GOP'a. Eve girdiğim gibi koyuyorum kafayı yastığa, direkt uykuya. Gide gele alışıyorum, hem tempoya hem de ortamına. Müşterilerin de eli açık çok şükür, bahşişsiz çıkmıyorlar. Cebim para görüyor. Eve ekmeğe götürmek iyi hissettiriyor.

Yıllar geçiyor, hiç arkadaşım kalmıyor. Hamamdaki abilerle oturup kalıyorum. Giderek de onlara benziyorum. Anam çok mutlu, ne iyi etti baban

diyor. Babamın durumlar giderek iyi gitmeye başlıyor. Ondan gelen parayla hayli hayli dönüyor ev. Benim param cebimde kalıyor. Bütün kardeşler okulda, ben hamamda. Haftanın bir günü izinliyim. Topluyorum hepsini, sinemaya götürüyorum. Sadri Alışık filmlerini hiç kaçırmıyorum. Bir gün dükkânın önünü süpürürken Yasemin geliyor, benim bir ufak. Belli ki bir bok oldu. Babamın hapse girdiğini söylüyor. Babamın ne iş yaptığını, 16 yaşımdayken hâkimin ağzından duyuyorum. Hırsızlık, gasp, uyuşturucu tüccarlığı, adam yaralama ile başlayan, uzayıp giden bir liste. Elleri kelepçeli salondan çıkarken göz göze geliyoruz. Göz kırıyor bana. Babamı son görüşüm oluyor.

Aynı hafta, bir adam geliyor hamama. Sırtını keselerken tanışıyoruz. Yahya'yımış adı. Babamın ortağıymış. Üç kişiymiş bunlar. İyi gidiyormuş işler, çok büyük para kaldırmışlar en son. Üçüncü, parayı üçe bölmek istememiş belli, babamın kuyusunu kazmış. Bunun da parasına çökmüş. Benim de yol yakındır diyor Yahya, ya tahtalı ya dört

duvar. Anlat diyorum şu Cemil'i kimdir, necidir, nerede oturur, ne yer. Açıyorum iki gazoz, Nuh diyor peygamber demiyor, anlatmıyor. Ardından kabini toplamaya giriyorum, şişkin bi zarf, üstünde adım yazıyor, altında da Allah'a emanet. Üzerinden çok geçmiyor, babamın ölüm haberini alıyoruz. Şişlemişler içeride. İş bırakıyorum, eve de uğramıyorum birkaç gün. Sokakta yatıyorum. Gidiyorum Yahya'ya, al beni yanına, öğret ne biliyorsan diyorum. Hık diyor, mık diyor, olmaz diyor. Bir hafta kapısında yatıyorum. Baktı vazgeçmiyorum, işlettiği bir otoparka, elemanı Ceyhun'un yanına veriyor beni.

Otoparkta yatıp otoparkta kalıyorum. Eve her ayın başında para gönderiyorum. Büyük göstereyim, ciddiye alsınlar diye bıyık bırakıyorum. Kıldan tüyden bir bıyığım var. Çabuk öğreniyorum. Araba nasıl kaçırılır, nasıl parçalanır, nereye satılır... Mal kimden gelir, kime gider, torba nerede tutulur... Babasının oğlu, diyor Yahya. Her işin üstesinden geliyorum. Cemil'in karşısına çıkmak için gün sayıyorum. Aradan

zaman geçiyor, Ceyhun'un Tarlabası'ndaki eve yerleşiyorum. Otoparktan da hızlıca terfi edip mahalledeki torbacıları organize etmeye başlıyorum. Bir gün bu Ceyhun'la köpek öldürenin bokunu çıkarıyoruz. Döküldükçe dökülüyor bu. Yahya'yı bir övüyor, iki yeriyor. Çok cimriymiş de arada musluğu tam açarmış. Eğlenmesini, eğlendirmesini bilirmiş. Âdeti değilmiş, bir gün hepsini toplayıp pavyona götürmüş, hayvan gibi hesap ödemiş. Bahsettiği tarih kıllandırdı beni. İpin ucunu tutuyorum, düşüyorum peşine. İpin sonu bok... Geç de olsa, uyanıyorum mevzuya. Neden babam hapse girdi de Yahya dışarıda kaldı? Neden babamı şişlediler de bu Yahya sağ kaldı? Neden beni Cemil'den uzaklaştırdı? Parayı üçe değil, ikiye bölmüşler. Kafama sıçayım, çok geç uyanıyorum.

Sabrediyorum, bekliyorum. Babamın ona güvendiği gibi, onun da bana güvenmesini sağlıyorum. Onun babama yaptığını ben de ona yapıyorum. En güvendiği anda, sırtından bıçaklıyorum. Bulabildiğim ne kadar zulası varsa patlatıyorum. Kendi payımı alıp kalan parayı altında çalışan kim varsa dağıtıyorum. Herkes çil yavrusu gibi dağılıyor. Bir Ceyhun kalıyor yanımda. Uzun bir süre, beladan uzak kalmak

için "temiz işler" yapıyoruz. Yahya'yı öldürünce içim soğur, rahatlarım sanıyorum. Hiç iyi gelmiyor. Cemil'i de siktir ediyorum.

Kendi yağımızda kavrulup gidiyoruz. Ön planda hamamcılık, saunacılık, arka planda kaçakçılık... Yaş oluyor yirmi üç. Bir gün bir telefon, eski bir dosttan. Hamamcı Kasım abi. Hâlâ Kadırga'daymış. Ziyarete gidiyorum. Birkaç sorgu sualden sonra baklayı çıkarıyor. Kızı Neriman'ın evlilik çağı gelmiş. Düşünür müsün, diyor. İkiletmiyorum. Kabul ediyorum. Kendi ailemi kurmak istiyorum. Her şey çok çabuk gelişiyor. Anında evlendiriyorlar. Ceyhun gidiyor, Neriman yanıma yerleşiyor. Daha birimizi adamakıllı tanımadan Can doğuyor. Evde üç kişiyiz artık. Neriman çocuğa veriyor kendini, ben işe güce... Ne o bana karı, ne ben ona koca. Ama iki iyi arkadaş. Neriman iyidir, saygılıdır, hoşgörülüdür, iyi bir annedir, oturmasını kalkmasını bilir. Daha ne, değil mi? İnsana huzur yetmiyor belli ki. Oldum olası kadın manyağı biri olmadım. Ne o gün ne bugün. Arada kaçamaklar oldu, yalan yok. Ama bir gün...

Can okula başlamış çoktan, ben işleri büyütmüşüm. İş yaptığım Salih'in bir atı vardı. Bursa'ya hipodroma

gidiyoruz birlikte. Vezneye gidiyorum, kupon yapacağım. Kumral, kıvırcık saçlı, eşek gözlü bir kız... Bakıyor büyük büyük. Kelime edemiyorum, çarpılıyorum Fulya'ya. Haftada bir yarış izlemeye gidiyorum. Bir gün bekliyorum iş çıkışında, reddetmiyor beni, yürüyoruz uzun uzun, konuşuyoruz uzun uzun. Bela bir babası varmış, kaçmış onun yanından. Kimi kimsesi yokmuş şimdi, silmiş aileyi. Bursa'ya gidip gelmeler devam ediyor. Bir gün bir telefon geliyor Fulya'dan. "Müjdem i isterim, kız babası oluyorsun." diyor. Hiç hesapta yokken Müjde çıkıyor başıma. Oturuyorum, konuşuyorum. Bir adamın iki ailesi olmaz. Doğuracaksan kendin bakacaksın, diyorum. Doğuruyor. Ben mekik dokumaya devam. Bir orada bir burada. İçim huzursuz. Müjde de büyüyor. Nasıl da güzel bakıyor bana Allahsız, bir de güzel kokuyor. Dönerken cız ediyor içim. Bazen iki üç gün kaldığım oluyor. Baktım kayıyor iyice şirazem, bu gidişle kalacağım hepten burada, Fulya'ya "Benden bu kadar." diyorum, bir daha dönmek üzere gidiyorum. Neriman'a her şeyi bir bir anlatıyorum. Gitmeyeceğim diye söz veriyorum. Yalnızca aydan aya para gönderiyorum.

Bir gün yine bir telefon Fulya'dan. Bu sefer telefonun ucunda Müjde. Bıdır bıdır bir şeyler diyor. Sen babammışsın benim, diyor sonra. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Evet, diyebiliyorum sadece. O konuşuyor. Bir sürü şey anlatıyor. Kardeşim olacak benim diyor. Telefon kapanıyor aniden. Kan beynime sığıyor. Basıyorum direkt Bursa'ya. Fulya hamileymiş, Samet diye bir heriften. Evleneceklermiş. Hem Müjde'ye de babalık edermiş. Edemez. Kimse benim kızıma babalık falan edemez. O gün dönmüyorum Bursa'dan. Ertesi gün bu herifi takip ediyorum. Çalıştığı inşaat giriyorum. Yüksekten düşüp betona çakıldı işte o gün Samet. İş kazası. Oğlu Mesut doğuyor sonra. Ben yıllar içinde uğruyorum Müjde'ye ara ara. Kendimi hatırlatacak kadar, çok da bağ kurmadan. Tüm eksiklerini kapatıyorum uzaktan. Uzaktan seviyorum kızımı, Fulya'yı kanserden kaybedene kadar. İki kardeş kaldılar bir başlarına. Mecbur aldırıyorum yanıma.

İşte bu yemek masasının hikâyesi de bu. Rıza ve Neriman'dan olma Can; Rıza ve Fulya'dan olma Müjde; Samet ve Fulya'dan olma Mesut şimdi aynı masada.

Pus

Ayaz Yıldız

Yenilgi

Aycan Aluçlu

tuhaf bir yenilgi bu
cascavlak kalmış aęaçlar gibi
savunmasız
kışın soğuğundan
korumak için
 hayallerimizi
karanlığa sığınıyoruz
 sabahlarıysa
doęmayan her yeni güneřte
yeniden yeniliyor umutlarımız

ufukta bak şimdi
ince
turuncu bir çizgi
 Çizginin ötesindeyse aydınlık
öylesi bir ümit
son bir yenilgi öncesi
kar tanelerine fısıldadığımız.

Kapı

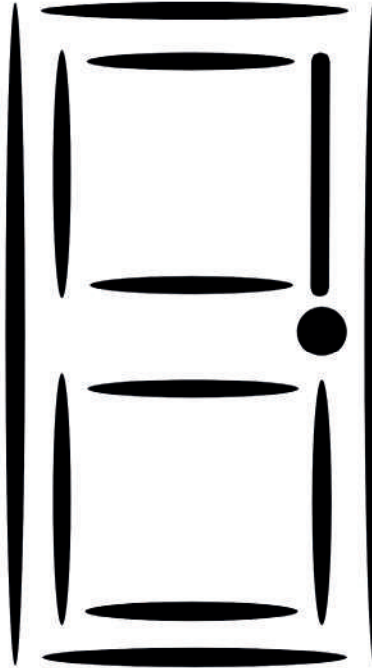
Özge Öztürk

Kasım'ın otuzundayız, hep birlikte... Bütün Dünya! All Together! Merhaba sevgili Süpermenler, Zıpirmenler, Pamuk Prensesler, Pirmeyensesler! Saat on üç suları... Saat dünyanın her yerinde aynı değil tabii. Bu sabah ne mi yaptım? Nesrin işe gittikten sonra, kapının karşısına bir sandalye çektim ve oturdum. Dışarı çıkmak için saatin en azından ona gelmesini beklemek daha doğru olurdu, öyle yaptım. Sabahın sekizinde mesaisine yetişmek için koşuşturan bir kalabalıkla, sadece ben değil, siz de karşılaşmak istemezsiniz. Saat onu yirmi geçe, ayağa kalktım. can-tamı kontrol ettim; el fenerim, ilk yardım çantam, kumanyam, termosumdaki çayım, suyum... Suyumu bu sabah değiştirmiştim zaten. Yedeklerim; pillerim, telefonum, giysilerim, iç çamaşırım hepsi yerinde. Kapının üstündeki zincirli sürgüyü açtığım anda kalbim çarpıp midem bulanmaya başlayınca, büyük oyunu bozdum. Yine de devam etmeye çalıştım. Durma dedim, oğlum Sait! Kendimi topladım, kilitleri açtım ve kapının kolunu

tuttum, bunu yaptığımda saat on yirmi sekizdi. Göğsüme ağırlar girdiğinde de direndim ama nefesim kesilince yapacak bir şey kalmadı. Bir süre sonra, öğlene doğru sanırım, yığıldığım yerden kalkmışım. Belki de yola çıkmak için kusuratl bir zamanı seçmek uğursuzluk getirdi. Bu işi, yarın sabaha ertelemeye karar verdim.

Aralık'ın dördündeyiz. İyi öğlenler, Sherlock Holmeslar, Don Kişotlar! Cihangir'de saat on üç suları. Bu sabah pencereden dışarı baktığımda asfalt kuruydu. Zeminin kaygan olma olasılığı oldukça düşük. İyi haber, önümüz-

deki üç gün boyunca da yağmur yok. Bugün parkta oturmak için güzel bir gün. Az önce, üst kattaki Kedi Kız'ın ve alt kattaki Örümcek Adam'ın kapılarını kilitlediklerini ve apartmandan çıktıklarını duydum. Yani apartmanda herhangi biriyle karşılaşma olasılığım düşük, bu iyi. Kötü tarafı ise apartmanda başıma bir şey gelirse kimsenin yardımına koşamayacak olması. Meteorolojinin son verilerini tekrar kontrol ettiğimde, saat dokuz kırk

beşti. Güneybatı, güney ve güneydoğudan esen rüzgâr, sabah saat altı ile öğlen on iki arası en düşük hıza sahip. Bu da sokakta yürürken herhangi bir şeyin başıma düşme olasılığını en aza indiriyor. Aslında rüzgârın hızı, akşam saatlerinde daha düşük ama bu dışarı çıkma işini Nesrin evde yokken denemeyi tercih ederim. Telefonum aklımı karıştırmıyorsa! Şirketten gelen şu bildirim sesini duymasaydım! Bütün koşullar mükemmeldi! Gerçekten de o parkta, o bankta, o çayı içecektim.

Aralık'ın on ikisine iki saat önce girdik. İyi geceler Battal Gaziler, Kara Muratlar! Bugün biraz gerginim. Şeyi fark ettim bugün. Bir kapıyı kendim için açmanın, bir başkası için açmaktan daha zor olduğunu... Bir kapıyı kendim için açamıyorum. Hiçbir kapıyı kapatamıyorum. Kendime doğru çekip kilidi üstüne vurup uzaklaştığım bir kapı yok. Kapımın sadece arkası tanıdık ve sadece kilitleri benim. Kendi kapıma dışardan bakamıyorum. Kendim için hiç açmadığım bir kapıyı, bir başkası için de açmak istemiyorum. İş dönüşlerinde Nesrin'e kapıyı açmak, benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Gerçi on sene önce, annem... O gidene kadar, kendim için bir kapıyı açmak da hiç sorun değildi. Şimdi Nesrin, evimizin bir odasını kiralamamız konusunda ısrar ediyor. Kendim için hiç açmadığım kapıyı, bir başkası için de açmak istemiyorum. Bi-

raz tartıştık bugün. Evimizin bir odasını neden bir yabancıya kiralamamız gerektiğini bir türlü anlamıyorum. Gündüzleri çalışan bir kiracı, benim çalışmama engel olmazmış. Peki geceleri? Peki neden? Peki ne oluyor? Nesrin ne yapmaya çalışıyor? Bu konuda Wonder Womanlar yardım etseydi keşke. Kargocu, temizlikçi, ütücü, bakkal çırağı ve bütün diğer süper kahramanlarla bir sorunum yok. Birinin kapımı anahtarıyla açmasına tahammülüm yok sadece! Kapıyı, her gün Nesrin'den başka biri için açmak istemiyorum. Zaten kiracı bunu kabul etmeyebilirmiş. Peki neden kiracı? Ek gelir olurmuş bize. Ne yapacağız o parayla? Tatile mi gideceğiz?

Aralık'ın on sekizindeyiz. Saat on bir suları... Günaydın sevgili Hulklar, Iron Manler! Bugün evden dışarı çıkmak gibi bir niyetim yok. Sanırım bunda, terapistim etkili oldu. Dışarı çıkmak için kendimi zorlamam gereksiz. Evet, Fındıklı Parkına gidip, o banka oturup, boğaza karşı termosumdan çay içmeyi gerçekten istiyorum. Fakat bunun için acele etmeme gerek yok. Yine de bugün, kapının karşısına geçip oturmaktan kendimi alamadım Rapunzeller! Saatlerim kapıyı incelemekle geçti. Kapının tam ortasında, uzunlamasına yerleştirilmiş sekiz tane dikdörtgen kabartması var. En alttan yukarıya doğru dördüncü dikdörtgende çizikler olduğunu fark ettim. Onları muhtemelen, kapıyı açma

girişimlerimde yaşadığım panik sırasında ben yaptım. Bir kahramana dönüş-tüğüm anda yaptığımı da söyleyebiliriz. Bir çizik, o kadar büyük ve derin ki; dördüncü dikdörtgenden başlayıp, onların dışındaki çerçeveye, oradan da kapının kilit göbeklerine ve oradan da duvara kadar uzanmış. Çiziğin derinliğini kapının kahverengi boyasının altından parlayan çeliğin grisi ele veriyor. Duvardaki desen, başını öne eğmiş bir atın kafasına benziyor. Acaba Nesrin fark etti mi? Bu eziyeti kapıya ve kendime yapmaya gerek var mıydı? Nesrin, eski yaşantımızı hiç özlemediğini ve benim evde olmamdan gayet mutlu olduğunu söylüyor. Zaten eskiden de evimize gelen birkaç tane dostumuz vardı. Onlar da hâlâ geliyor. O parka gitmeyi neden istiyorum? Bu sorunun cevabı bende yok.

Aralık'ın yirmi beşindeyiz. Günaydın sevgili Çizmeli Kediler, Batmanlar, Captain Amerikalılar, Amerikan olmayan kaptanlar! Dün, yeni yetme yazılımcılara yönelik bir eğitim videosu çekmiştim. Kamerayı kapatmayı unutmuşum. Evin içindeki beni izledim. Videoyu çektikten sonra, masa başına oturup Nesrin gelene kadar çalışmışım. Kameradan saydım. Sabah ondan akşam yediye kadar tam yüz seksen dört kere kapıya bakmışım. Sevgili John Wickler, Deadpoolar, Zeynalar ve Zeynolar! Belki de güçlerimizi birleştirip bu kapıyı değiştirmemiz gerekiyor. Artık sınırlarımı bozmaya başladı.

Aralık'ın yirmi dokuzundayız. Kapıyı değiştirmekten vazgeçtim süper kahramanlarım. Sorun kapıda değil. Sorun parkta bence. Oraya gitmek için çok dik olmasa da dik bir yokuşu inmem gerekiyor. Her ne kadar yollar kuru olsa da asfaltta ayağım kayabilir, bu riskli. Ayrıca, deniz kenarındaki bir parka gitmek de oldukça tehlikeli. Rotamı yeniden düşünmem gerekiyor. Ayrıca, dışarı çıkmak için parka gitmekten daha güçlü bir nedenim olmalı. Dışarıda kurtaracak kimsem yok. Aslında dışarıda kimsem yok.

Aralık'ın otuzundayız! Günaydın sevgili Grateller ve Hanseller, Yüz Yıl Uyuyan Güzeller, Herkül ve küllelerinden doğan herkesler! Şimdilik dışarı çıkmak istemiyorum. En azından bugünlerde... Kapı ile aramdaki sorunu da çözdüm sayılır. Artık daha az bakıyorum ona. Sevgili Batmanlar! Bu ev benim mağaram. Dışarı çıkmak için gerçekten hiçbir sebep bulamıyorum. Bunu neden bir eksiklik gibi düşündüm? Yıllarca evde kalmak, birçok insan için dışarı çıkmaktan daha zor oysa. Ben bunu otuz yaşımdan beri yapıyorum. Şimdi evde kalmanın vücudumuza faydalarını övecek değilim ama bu, birçok kişinin başaramadığı bir şey demek istiyorum. Dışarı çıkmaktan da tam olarak vazgeçmiş değilim. Sadece, gerçek bir sebebim olmadığı sürece neden dışarı çıkmam gerektiğini bulamıyorum. O sebebi bulduğumda, o kapıyı da açacağım.

Kartpostal

Tara Demircioğlu

Aşk kara benzer mi?

Bakarsın içini sıcak eder, bir kartpostal gibi saklamak istersin.

Sonra yavaş yavaş erir, eridikçe gerçek renkleri çıkar ortaya ve o renkler karla kaplı olduğundaki gibi güzel gelmez.

Güzelleştirmek istersin, tekrar yağsın istersin ama senden geçmiştir artık. Senin elinde olmayan, senden geçmiştir artık, erimiştir. Sadece bir "an" olarak kalmıştır. Şimdi ister erit, ister bir kartpostal gibi sakla. Aşk kara benzer. Ya erimeden yakala ya da eriyeceğini bilerek seyret.

HIZLI veya Değil Aslı Ekici

$$A \rightarrow B \mid B \rightarrow A$$
$$B \leftarrow A \mid A \leftarrow B$$

hareket problemlerinde;

hareket hâlindeki araç ya da kişilerin katlettikleri mesafeler,

Hızları

Ve hareket süreleri
arasındaki ilişkileri kullanarak

verilen problemi

(?) denkleme (?) dönüştürmemiz

ve

çözmemiz beklenir

kişi/ler/in iç dinamikleri

tüm dışsal gerekçeler ile

kendilerinden koşarak tiksintiyle uzaklaşan ve

BUNA RAĞMEN A ve B nin BİRBİRİNE ETKİSİ DOLAYISIYLA

kendilerine

sırnaşarak mecburen yakınlaşan

DERİN bir çatışma hâlinindedir

problemin kendisi ise bu [döngüde](#)

“cisimlerin oldukları yerlerin ve birbirlerine uzaklıklarının hesaplanmasıdır”

Buna göre,

Aynı anda

A

ve

B

Noktalarından birbirine doğru hareket eden iki araç

-----t

Süre sonra

C

Noktasında karşılaşıyorlarsa,

Önemli olan

denkleme kaybedilmiş

C

noktasıdır

c noktası sabit değildir

c noktası problemi oluşturan matematiğin kendisidir

c noktası soyuttur

c noktası ufukta uzam bilgisinin vücut bulmuş hâlidir

hafiftir

sürekli

sevgilidir

İsimsizler Mezarlığı

Tuğba Nur Gökdemir

Kadın, gece ansızın uykusundan uyandı. Anlam veremediği ürkütücü bir rüya görmüştü. Sanki her şey gerçek gibiydi rüyasında. Tekrar uyumayı denemişse de başarılı olamadı. Öte yandan, yolculuk için sabırsızlanıyordu. Bütün gece, güneşin doğmasını bekledi.

Kimsele uyanmadan, elinde küçük bir bohçayla evinden çıkıp yola koyuldu. Dışarıda kar yağıyordu, kadın yine de yoluna devam etti.

Trenin camlarından karla kaplı manzarayı seyreden kadın hâlâ gece gördüğü rüyanın etkisindeydi. Rüyasında eski dönem kıyafetleri giymiş bir kadın ona bakıyordu. Ona gülümseyerek bir şey uzattı. Ama uzattığı şeyin ne olduğu anlaşılıyordu. Çünkü kadının elleri kana bulanmıştı. Kanlar sanki bir ırmaktan dökülürcesine akıyordu ellerinden. Gördüğü bu rüya kadının gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Bu

düşüncelerden uzaklaşmak için çantasından bir kitap çıkardı ve okumaya başladı.

Kış ayazında saatlerce yürüyen kadın artık yorgun düşmüştü. İleride bir mağara gördü ve bir süre orada dinlenebileceğini düşündü. Mağaraya sığınan kadın, topladığı çalı çırpıyla biraz da olsa ısınabilmek için bir ateş yaktı.

Kadın, uzun süredir bir şey yememişti. O yüzden yemekli vagona gidip bir şeyler yemeye karar verdi. Yemeğini yerken yaşlı bir kadın ona yaklaştı ve "Oturabilir miyim?" diye sordu. Kadın başıyla onayladı. Bir süre hem yemek yediler hem de sohbet ettiler. Yaşlı kadın bir miras işi için memleketine gittiğinden bahsetti ve çocuklarının onunla ilgilenmediklerini anlatıp dert yakındı. Bu yüzden memlekete temelli dönmek istediğini, oraları çok özlediğini, çocukken nasıl mutlu olduğunu anlattı. Yemek

bittiğinde kadın tebessümle müsaade istedi, tam kalkarken yaşlı kadın ona: "İnsan köklerini, geçmişini bilmeli. Yoksa ne bugününü anlayabilir ne de geleceğini kurabilir." dedi. Bohçasından çıkardığı bir parça ekmekle karnını doyuran kadın, hava iyice kötüleşince geceyi mağarada geçirmeye karar verdi.

Yemekten sonra ağırlık çökünce kadın biraz da olsa uyuyabildi. Bir süre sonra trenin durmasıyla irkilen kadın gözlerini açtı. Sonunda varmıştı. Tren-den inip bir banka oturdu ve bir sigara yaktı. Sigarasını söndürüp kalkarken önünden geçen yaşlı bir amcaya, gitmek istediği köye nasıl ulaşacağını sordu. Adam ileride bekleyen minibüslerle gidebileceğini söyleyince teşekkür edip bavulunu eline aldı ve minibüslere yöneldi. Bir minibüse bindi ve cam kenarına oturdu. Karlı dağları seyretmek hoşuna gitmişti.

İyice dinlenen kadın, toparlanıp mağaradan çıktı ve yola devam etti. Neredeyse yarılardı, en fazla yarım günlük bir yolu kalmıştı. Hiç durmadan yürümeye devam etti. Yorgunluktan ve soğuktan iyice güçsüz düşen kadın, sonunda köyün girişine vardı.

Minibüs köy meydanına geldiğinde durdu ve kapı açıldı. Kadın mini-

büsten indi ve etrafa bakındı. Herkes birbirini tanıyor gibiydi. Meydandaki kahveden adamların konuşmaları ve kahkahaları işitiliyordu. O sırada bir kamyon yanaştı meydana. Kamyonun arkasından tarladan dönen bir sürü kadın iniyordu. Dalgınlıkla etrafını seyreden kadın, bir sesle irkildi. Bir kadın ona yaklaşıp kim olduğunu sordu. O da buraların yabancısı olduğunu ve bu köyde annesinden kalma birkaç tarla ve bir ev olduğunu ama tam olarak nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Bunun üzerine onları dinleyen başka bir kadın, muhtara sorması gerektiğini, onun da şimdi kahvede olacağını söyledi. Kadın teşekkür edip kahveye girdi ve çaycıya muhtarı sordu. Adam bir masayı işaret etti. Kadın masaya yöneldi ve muhtarla konuşmaya başladı.

Kadın, bir evin önüne gelince durdu, bahçe kapısını açıp içeri girdi. Kapının önüne geldi ve çekinerek kapıyı çaldı. Kapıyı kadının ablası açtı. Kardeşini gören kadın şaşkınlık içindeydi, hemen onu içeri aldı. Kadın hem dinlenip hem de ısınırken ablası ona bir tas çorba getirdi, kadın çorbadan birkaç kaşık aldı. O sırada ablası neden burada olduğunu ve niye tek başına geldiğini sordu.

Muhtar, kadına önce miras kalan

tarlaları gösterdi. Ardından onu annesinin doğduğu eve götürdü. Eve yıllardır kimse uğramadığından, oldukça bakımsızdı. Muhtar, kadına miras kalan yerleri ne yapacağını sordu. O da ne yapmak istediğini bilmediğini, sadece annesinin doğduğu yerleri görmek istediğini söyledi. Kadın biraz evi gezip dışarı çıktı. Güneş batmak üzereydi. Muhtar, akşam yemeği ve gece kalması için onu kendi evine davet etti. Birlikte muhtarın evine gittiler. Eve vardıklarında muhtarın çocukları hâlâ kapının önünde top oynuyorlardı. Birlikte içeri girdiler. Muhtarın hanımı çoktan sofrayı hazırlamıştı. Hep birlikte yemek yediler. Yemekten sonra muhtarın hanımı çay getirdi. O sırada çocuklar da ödevlerinin başına geçti. Muhtarın hanımı iki oğlunun da çok zeki olduğunu, birinin doktor diğerinin de avukat olmasını istediğini söyledi. Kadın bunun üzerine çocuklara dönüp onlara büyüyünce ne olmak istediklerini sordu. Çocuklar utangaç bir şekilde doktor ve avukat olmak istediklerini söyleyip tekrar ödevlerine döndüler. Muhtar da bir taraftan çocuklarıyla böbürleniyor bir taraftan da sönmek üzere olan soba için odun almaya dışarı çıkıyordu.

Ablasının sorularıyla hem oda hem de

kadın buz kesmişti sanki. Olanı biteni anlatmak için tüm gücünü topladı. Ve sonunda kendinde bir cesaret buldu.

Sabah olmuştu, çocuklar okula gitmek için evden çıkıyorlardı. Kadın da kahvaltıdan sonra muhtarla birlikte çıktı. Meydana gelince muhtardan ayrılıp annesinin evine gitti. Bir önceki gün anneannesi ve dedesinden kalma evde doğru düzgün vakit geçirememişti. Sanki bu evde bir şey arıyor gibiydi. İçindeki boşluğu kapatacak bir şey, bir anı, bir hikâye, kötü giden hayatına iyi gelebilecek bir şey...

Aradan aylar geçti. Ablası durumu kocasına açmıştı, eşi oldukça merhametli bir insandı. Kardeşinin kendi kardeşi gibi olduğunu, onun bir günahı olmadığını, asıl günahkârların kocası ve onun abisi olduğunu ve istediği kadar onlarla kalabileceğini söylemişti. Kadın bütün zamanını evde geçiriyordu. Artık karnı belli olmaya başladığından bahçeye bile çıkmıyordu.

Bahçe kapısına gelen kadın içeri girdi ve bir anda durdu. Annesinin çocukluğunu hayal etmeye çalıştı. Bu bahçede küçük bir çocukken koşup eğlendiğini, oyunlar oynadığını, güldüğünü, onun da bir zamanlar gülümseyebildiğini hayal etti. Ardından içeri girdi. Evin içindeyken o küçük çocuğu hayal

etti. Bu durum, anlamlandıramadığı bir şekilde kadına çok iyi geliyordu.

Artık vakit gelmişti. Kadının sancıları iyice arttı, ablası doğruca köydeki ebe kadını alıp getirdi. Acıdan kıvranan kadın, bir aralık ebe kadının sözlerini işitti: "Gözün aydın güzel kızım, nur topu gibi güzel bir kızın oldu."

Yatak odasına giren kadının gözüne bir sandık ilişti. Anneannesinin çeyiz sandığı olduğunu düşünüp sandığı açtı. Bir anda odayı naftalin kokusu sardı. Sandıktaki eşyalara bakan kadın, annesine ait eski bir bez bebek buldu.

Günler geçti ama kadın bir kere bile isteyerek bebeğini kucağına alıp sevmeyemedi. Ablası ona çok kızılıyordu. Ancak emzirmesi için kardeşini ikna edebiliyordu. Ara ara her şeye rağmen bebeğini sevmesi gerektiğini, eşyle kendisinin bir çocukları olmadıkları için ne kadar üzüldüklerini anlatıyordu. Bir gün gündüz vakti, ablası komşuya gitti. Evde kimsecikler yoktu. Sadece bir bebek, bir de kadın. Ablası komşusunun evinden ayrılıp eve döndü. Kapıdayken yeğeninin ağlama seslerini işitti. Hızlıca kapıyı açıp odaya koştu. Bebek kundakta ağlamaktan çatlayacak hâldeydi neredeyse. Kadınsa boğazında bir ip, tavanda asılı duruyordu.

Kadın eşyaların arasında eski bir

defter buldu ve bir heyecanla okumaya başladı. Az sonra bu defterin annesinin günlüğü olduğunu fark etti. Defterdeki yazılar pek okunaklı olmasa da tek tek bütün sayfaları okumaya başladı. Uzun bir süre annesinin günlüğünü okudu. Sevinci, üzüntüsü, korkusu, arkadaşları, ilk ve belki de son çocukluk aşkı bu günlükte gizlenmiş gibiydi. Kadın, bir sayfada durdu. Tekrar tekrar aynı sayfayı okudu. Okuduklarına inanmak istemiyor gibiydi. Uzun bir süre yerinden kıpırdıyamadı, sadece ağlıyordu. Bunca zaman sonra ilk defa annesini anlamıştı galiba. Bu sevgisizliğinin, donukluğunun, hastane odasında ölüme giderken bile ufacık bir duygu kıpırtısı göstermeyişinin nedenini biliyordu artık. Bu öğrendiklerinin karşısında karşı konulmaz bir sevinç ve bu yüzden de büyük bir utanç duydu. Artık bir suçu olmadığını biliyordu. Kadın sevinç ve utanç içinde hıçkırarak sayıklamaya başladı: Annem benden değil, kendisinden nefret etmiş bunca zaman!

Kadın, trene bindi. Bütün bu öğrendiklerini yanına alıp geri dönüyordu. Yol boyunca karlı yolları ve dağları seyretti.

ben li kozmos

THE UNSELFISHNESS

Sarı

Enes Turan

Bağırdı mayısta böceklenen kirazlar
"Hırkanı çıkarma, sallanalım hep bağırında"
Sarı hırkalı ukala dinlemedi kirazları
Anası örmüş sırtına kirli çıbanları
Ayakları kocaman bir dev
Gözleri, deli gözü ışık vurunca
Masalsı sesi hâlâ hırkamda.

Ayın üçüdür hatıraları düşünmenin durağı
Bağırdı martta iliğimizi öpen güneş
"Gözlerini kaçırma, buluşalım o kayalıklarda"
Sarı hırkalı dinlemedi güneşi
Babası örmüş mü sırtına geleceği?
Elleri kocaman bir çocuk
Kalbi, tomurcuk olur eğilip bakınca
Masalsı uykular hâlâ hatırımda.

Bekleyiş

Mehmet Ali Dönmez

Soğukta bekleyen satırlarım var benim
Kirli çakıl taşlarım
Ve
Sarıp solmuş kelimelerim
Bir 'hoşça kal' kadar soğuktu gece
Fırtınalar koparken yatağımda
Bir kuş kanadı gibiydi gözlerim
Öylesine yorgun
Böylesine özgür
Ama bir o kadar da biçare.

Һен Һи Һозмоз

THE JERICHO

Sesime Ses Verir Misin?

Günsu Özkarar

Dedemin 99 depreminde yaşadıklarını, büyüü bir masal gibi dinlerdik bir zamanlar. Kadim dostunu enkaz altından sağ salim ama tek bacağını kaybetmiş hâlde çıkardıklarında yaşadıkları mutluluğu şu an çok daha iyi anlıyorum.

Evin neresinde olduğumu kestiremiyorum. Yanımdaki eşyaların çoğu parçalanmış, sağ ayağımın paralelinde olduğunu sandığım radyodan kesik kesik sesler geliyor. Zar zor seçiyorum.

“Çapraşık, ve karman çorman mimarisıyla şehrimiz, ay ışığında molozlarını önümüze döküyor. Halk tekrar artçı bir deprem olmasından kaygılı. Denizden uzaklaşınız! Tsunami olabilir diye düşünen insanlar, tepelere doğru neredeyse kortej hâlinde ilerliyor.”

Kaç saattir buradayım acaba? Sallanmaya başladığımızda uyuyordum. Balkona doğru kaçmaya çalışmıştım. Dedem anlatırdı. Darıca depreminin etkileri yıllarca geçmemişti. Özellikle anneannem uzun süre bu etkiden kurtulamamış, defalarca uykusundan “Sallanıyoruz!” diye bağırarak uyanmıştı kan ter içinde. Dostlarını, evlerini, işyerlerini kaybetmişlerdi. Onların

yaşadığı bu zorlu hikâyenin bir benzerinin, iş için taşındığım bu şehirde başıma geleceğini asla tahayyül edemezdik.

Büyükşehir belediye binası bile tarihi olan Antakya, bir medeniyetler beşiği. Her tür din, dil, ırkı kalbinde mozaik olarak taşıyan zengin bir kent. Rum Ortodoks Kilisesi, Antakya Protestan Kilisesi, Habib-i Neccar Camii ve aynı cadde üstündeki sinagog, hepsi bir orman gibi kardeşçesine konuşlanmışlar buranın sokaklarında, caddelerinde.

Başımı zar zor çeviriyorum. Gözlerim birden yanı başımda duran ev terliğime takılıyor. Biz Ankaralıları terlik-siz bir yere gitmezdik. Ben onları alıp gidecektim Duygu'nun evine, yeni bebekleri olmuştu ve ilk ev ziyaretim olacaktı onlara. Şimdi ev terliğim bana bakarken, sanki “Sen beni alamadın, ben seni aldım.” diyormuş gibi hissediyorum. Sahi acaba Duygular ne yaptı? Bebeği koruyabildiler mi?

Enkaz altındayım. Eşya enkaz altında. Radyo kesik kesik çalışmaya devam ediyor. Sanki sağ ayağımın dibinden geliyor radyo sesi. Komşulardan birinin evinde açık mı unutulmuştu, yoksa sarsıntının şiddetinden mi açıl-

mıştı, bilemiyorum. Depremle ilgili haberler anons ediliyor. Kulak kabartıyorum. Habib-i Neccar Camii de yıkılmış. Kim bilir kaç insan gidip dini vecibelerini yerine getiriyordu orada. Dedem çok sık olmasa da ziyaretime geldiğinde bu camide ibadetini ederdi. Hatta Anadolu'da yapılan ilk cami olduğundan bahsetmiş, böyle bir tarihe sahip bir kentte yaşadığım için benimle övünç duyduğunu söylemişti. Aynı cadde üstünde olan sinagogla ilgili de bir şeyler duyar mıyım diye bekliyorum ama radyo yayını kesiliyor. Acaba yıllarca farklı dinlerden insanların medeni bir şekilde aynı caddede, yan yana ibadet ettiği ve sosyal yaşamlarını saygıyla sürdürdüğü bu kentin iki büyük yapısı da yok mu olmuştu? Yukarıdaki dünyada bir tarih mi yok oluyordu?

Ben aşağıdaki dünyadayım artık. Yukarıda, aşağı dünya oluşurken artakalan molozların yolları kestiği, insanların serenat hâlinde aşağı dünyadan gelen imdat çılgınlıklarını dinlediği bir dünya oluşmuştu sanki.

Baygın gibiyim. Devamlı uyukluyorum. Şimdi ne olacak? Kurtulabilecek miyim? Yatağın yanına düşmüşüm, bir yerlerimi çarpmış olmalıyım ya da molozların verdiği hasardan mütevellit

her yerim sızlıyor. Kaç gün oldu acaba depremden bu yana? Kaç gün daha dayanır bedenim? Beni merak etmişler midir? Başka çılgınlıklar da duyar gibi oluyorum.

“Sesimi duyan var mı?”

Bizi koruyan birileri çıkacak mı bu depremden? Devlet bizi koruyacak mı? Dedemin yaşadıklarından bu yana yıllar geçmiş. Şimdi yine aynıları yaşıyor. Buradan ayağa kalkabilecek ve devam edebilecek miyiz? Kafamda bitmek bilmeyen sorular...

1999'da dedem ve anneannem gözü gibi baktıkları o güzeller güzeli evleri yıkılıp da enkaz altında kaldıklarında, annemle babam o sırada yaptığımız tatili ve bizi bırakıp, enkazın başına koşmuşlardı. Depremden epey sonra vefat eden rahmetli babam hep anlattı dedemin önce çıkarıldığını. Uzun bir süre kurtarma ekibinin ekipman tedarigi için beklediğini ve bu nedenle anneannemin aşağıda kaldığını... Dedem bu süre zarfında enkazın başından hiç ayrılmamış ve yolların da kapalı olmasından dolayı geciktikçe geciken yeni ekip ve ekipmanları beklerken oturduğu yerde, hep aynı türküyü tutturmmuş. Bir süre sonra annem onu yüreklendirmek için eşlik etmek istemiş ama

bir türlü ne mırıldandığını anlamamış. Babam da gidip sormuş: “Peder, ne söylüyorsun böyle içli içli?” Başta cevap vermeyen dedemin sonra aniden, sanki anneannemi kurtarmışlarcasına yüzüne bir ışık vurmuş. “Livaneli’nin Yiğidim Aslanım Burada Yatıyor’u oğul...” demiş. “Biz annenle çok severdik bu şarkıyı. Birimiz mırıldandık mı diğerimiz eşlik ederdi. Hep, birlikte söylerdik. Hele bir sağ salım kurtarılırsın yine söyleyeceğiz inşallah.”

Günler geçince artık annemde de babamda da umut kalmamış ve bir tasa almış onları, babamızı nasıl teselli edeceğiz diye... Ama savaşı dedemin türküsü kazanmış ve tam tamına on günün sonunda anneannemin uykulu gözleri ve toz içinde kalmış ak saçları görünmüş.

Yine aynı çığlıkları seçiyor kulacağım. Anneannem ve dedem gibi onlarca belki yüzlerce insan şimdi aynı durumda olmalı. İyi ki bu günleri babamın vefatının ardından bu dünyadan göçen annem görmedi, ülkesine bağlı bir kadın olarak umudunu iyice yitirir, topyekûn karamsarlığa düşerdi.

“Sesimi duyan var mı?”

Çığlıklar yükseliyor. Kimisi de sesiz çığlıklar olarak kalıyor ve yükselmiyor belki de.

Uzun zamandır suya dokunmadı dudaklarım. Ne zamandır açım bilmiyorum. Yerin altında birileri sanki her şeyiyle ihtişamlı güzellikte olan başka bir kent inşa etmiş de kentlerine bizi davet ediyorlar, bunun için yollarımıza çiçekler döküyorlar. Vücudum gittikçe soğuyor mu ne? Eyvah. Ölüme mi yaklaşıyorum yoksa? Anneme ve babama...

Derken bir ışık beliriyor, bir köpek kafası görüyorum sanki açılan oyuktan.

“Orada biri var mı?” diye bir ses. “Evet buradayım, buldunuz beni, yaşıyorum!” diye haykırmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Yukarıdaki kentten gelen ses gittikçe yaklaşıyor. Betonlara vuruluyor, taşlardan sürtünme sesleri geliyor, belki vinç sesi... İçimi sıcak bir umut kaplıyor. Kurtarıldığında dedemi ilk kez gören anneannemin rahatlamış suratı düşüyor gözlerimin önüne. Bu ölüm değil, ölmüyorum, bir kez daha sesleniyorum var gücümle. Bu kez çıkıyor sesim.

“Yaşıyorum.”

Yerin altındaki kentten yerin üstüne işte bu cümle ile çıkıyorum. “Adım Serap. Yaşıyorum. Biraz su lütfen.” Şimdi ayağa kalkma ve başka insanlar da bu cehennemi yaşamamasın diye yardımcı olma zamanı diyorum kendime, onlar beni bir sedyeye koyup götürürlerken.

Diğer

Serhat Keleş

Binlerce ateş böceği yanıyorken göğsümde
Bütün güzel anılar,
Bir hamalın sırtında yitip gitti.
Bir tarafım kül olurken,
Diğer tarafım
yanarak peşinden gitti.

Ayrılık,
Uzak kutuplarda,
İpek bir mendile düşer gözlerinden
Ortadan ikiye bölündü bir dal,
Sendeki yer üstünde kaldı,
Bendeki toprak altında;
Üstüne,
Sular dökülür ellerinden.

Çerçeve

Aykut Akdere

